JOZEF KARIKA

Trhlina

argo

JOZEF KARIKA

Trhlina

Ze slovenského originálu *Trhlina*,
vydaného roku 2016 nakladatelstvím Ikar v Bratislavě,
přeložil Jiří Popiolek.
Obálka Neil Johnston.
Graficky upravil a sazbu provedl Pavel Růt.
Jazyková redakce Alžběta Lexová.
Odpovědný redaktor Miloš Urban.
Technická redaktorka Alexandra Švolíková.
Korektury Igor Pejchal.
Vydalo nakladatelství Argo,
Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
argo@argo.cz, www.argo.cz,
roku 2017 jako svou 3335. publikaci.
Vytiskla Těšínská tiskárna.
Vydání první.

ISBN 978-80-257-2232-9

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS
sklad: Za Halami 877
252 62 Horoměřice
tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387
e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz

Děkuji Kamilu Hambálkovi,
který mi pomohl při ověřování některých informací
a skutečností uvedených v knize.

PŘEDMLUVA AUTORA

Tohle pro tebe není. Dodnes si tu větu pamatuju. Igor se na mě podíval, nadzvedl obočí a řekl: „Tohle pro tebe není.“

Zaujal mě tón, kterým to konstatoval. Do té doby jsem si byl jistý, že celá záležitost je jenom vtip, kanadský žertík – nebo že mám co do činění s bláznem či zoufalcem, který chce být za každou cenu zajímavý.

Když však vyslovil své „Tohle pro tebe není“, poprvé jsem zapochyboval. Netvrdím, že jsem změnil názor. Popravdě řečeno ani teď – víc než rok po setkání – nevím, jestli mi říkal pravdu, nebo si vymýšlel. Případně v jakém poměru byly skutečnost a smyšlenky namíchané. Některé prvky jeho vyprávění jsou nepochybně pravdivé – důkladně jsem si je ověřil. Jenže další… však uvidíte sami.

Hned na úvod chci zdůraznit jedno: netvrdím ani to, že jde o záměrnou lež nebo výpověď pomatence. Nakonec, můj názor není podstatný. Nejlepší bude, když si na základě přečteného utvoříte vlastní náhled, vlastní perspektivu, a sami pro sebe se rozhodnete, jestli jde o smyšlenku, nebo záznam událostí, které se opravdu staly.

Jako autor jsem v tomto případě jenom zaznamenal a beletrizoval. Přesně o to mě Igor žádal. Nešlo mu, stejně jako mně, o žádné přesvědčování, odhalování skrytých skutečností nebo o vytvoření legendy.

Jediné, co chtěl, bylo zaznamenat děsivé a tragické události, které přežil, a jak zdůrazňoval, dostat tyto informace k lidem. Jeho slovy: „Aby to všechno nebylo úplně zbytečné.“

Ale vraťme se na začátek.

„Tohle pro tebe není," řekl Igor a zatvářil se zklamaně.

Nevím, jaký obrázek měl o mně vytvořený, ale očividně jsem jeho představu nenaplnil. Možná mě prokoukl a vycítil, že ho považuju za blázna nebo podvodníka. Měl jsem k tomu však několik dobrých důvodů.

Asi půl roku po vydání mysteriózního thrilleru Strach *jsem dostal divný mail. Neznámý chlápek, podepsaný jako Igor M., v něm tvrdil, že některé scény v knize jsou až příliš podobné něčemu, co prý zažil na vlastní kůži. Zpozorněl jsem, čas od času takové maily dostávám – mnohdy končí tím, že mě jejich autor obviní z plagiátorství, nebo se domáhá, abych se přiznal, že jsem popsal jeho osobní zážitky.*

Logika některých lidí je opravdu zvláštní, tak se nedivte, že jsem byl ostražitý. Kromě obviňování z plagiátorství nebo vykrádání osobních zážitků mi hrozila i další nepříjemnost – nabídka perfektního *námětu. Takových nabídek dostávám dost (dám vám* perfektní *námět a vy mi zaplatíte). Často bývá únavné vysvětlovat, že i když je dobrý námět důležitý, sám o sobě je tou nejméně ceněnou komoditou v procesu vzniku knihy. V záloze mám několik desítek vlastních skvělých námětů, ale vzhledem k reálným časovým a pracovním možnostem se knižní podoby dočká – v lepším případě – tak patnáct procent z nich.*

Navíc mnohdy mi perfektní *náměty nabízejí lidé, kteří jsou přesvědčení, že telepaticky komunikují s mimozemšťany, odhalili celosvětové spiknutí, s kořeny sahajícími až do obce Teplička nad Váhom, nebo už dvanáct let svádějí hrdinský boj s „mafiánským" městským úřadem ve věci odklízení psích výkalů.*

Proto jsem Igorovi zdvořile odepsal, že příběh Strachu *je dílem mé fantazie a že o další náměty momentálně nemám zájem, protože nestíhám zpracovávat ani ty vlastní – což je nakonec pravda. Zároveň jsem zdůraznil, že strašidelná*

nebo paranormální témata mě baví výhradně v umělecké nebo příběhové rovině, jinak v podobné záležitosti nevěřím ani mě příliš nezajímají. Spíš naopak, mám k nim skeptický a nedůvěřivý postoj.

Jenže Igor se nenechal odbýt a trval na svém – scény ze Strachu, *kde hrdinové dezorientovaně bloudí v horách a zažívají nějaký zmatek ve vnímání času a prostoru, jsou prý příliš podobné tomu, co opravdu zažil. Přiložil i odkaz na nějaký článek a vlastnoručně vytvořenou fotografii. Zatím vám neprozradím, o jaký článek šlo ani co bylo na fotce – brzy se k tomu dostaneme. Prozatím postačí, když prozradím, že sotva jsem uviděl fotografický snímek a přečetl si článek, ucítil jsem* opravdu *dobrý příběh.*

Nebudu lhát, hrůznost a bizarnost toho, co naznačoval Igor, mě zaujaly. Stále jsem si ale uvědomoval riziko, že může jít o žert nebo něčí psychické vyšinutí. Dokonce se mi to zdálo mnohem pravděpodobnější než cokoli jiného.

Přesto jsem se nechal přemluvit k setkání, což obvykle nedělám. Něco mi říkalo, abych udělal výjimku. Zajel jsem tedy do Žiliny, sešel se s Igorem a vyslechl si příběh, z něhož mi mozek skoro vytekl z hlavy.

Na následujících stránkách si ho přečtete zpracovaný nejlépe, jak jsem uměl. Po počátečních rozpacích jsem totiž Igora přesvědčil, že i když jsem velmi pochybovačný a skeptický, s tím, co mi řekne, naložím férově. Nic jiného ode mě nechtěl. Nepřesvědčoval mě o pravdivosti svých slov, nesnažil se mi vnutit myšlenku, že není blázen.

Spíš naopak, sám tuto možnost připouštěl, dokonce se chvílemi zdálo, že by pro něj toto vysvětlení bylo úlevou.

Nechci zdržovat, sám jsem zvědavý, co na tento příběh řeknete, ale ještě předtím pár krátkých poznámek.

Celé vyprávění jsem zaznamenal během šesti setkání. Igor mi všechno vyprávěl z očí do očí – někdy věcně a klidně, jindy

velmi rozrušeně, emotivně a zmateně –, na stole přitom ležel zapnutý diktafon.

Poté jsem několikahodinové nahrávky beletristicky zpracoval. Přesně tak, jak si to Igor přál. To znamená, že některé pasáže textu jsou doslovné citace – přepisy nahrávek –, další jsou mírně přepracované do románové podoby. Nikdy jsem ale neměnil obsah řečeného, ani do něj nijak nezasahoval. (Jedinou výjimkou jsou jména a příjmení hlavních aktérů, ta jsou změněná.) Pokud něco v knize vyžadovalo upřesnění, řešil jsem to vysvětlující poznámkou pod čarou. Mým cílem bylo zachovat co největší autenticitu nahrávek, podat příběh tak, jak mi ho Igor povyprávěl, a zároveň zpracovat výpověď co nejčtivějším způsobem.

Otevřeně přiznávám, že mi práce na zpracování těchto nahrávek dala psychicky zabrat. Příběh a jeho slovní, bezprostřední podání reálnou osobou z masa a kostí mi zahrály na citlivou strunu – nevím, jestli mě vyloženě vyděsily, ale každopádně mě znepokojily a místy i pořádně rozhodily. Během přepisování mi nejednou zněla v uších Igorova slova, jimiž mě odhadl při prvním setkání: „Tohle pro tebe není."

Možná měl pravdu.

Jozef Karika

PRVNÍ SÉRIE NAHRÁVEK

(nahráno mezi osmnáctým dubnem a šestnáctým květnem 2015)

Měl jsem se otočit a odejít, nechat černou příšeru na pokoji. Hnusná, zatracená věc! Samozřejmě, po bitvě je každý generál. Jenže jak jsem měl, do prdele, vědět, kam mě ten objev dovede? A kdyby jenom mě… Zkurvená ocelová dvířka, jak jsem mohl tušit, co je za nimi?!

Chtěl jsem jenom trochu prachů navíc, myslel jsem si, že shrábnu pár starých cenností, které střelím v zastavárně za rohem nebo starožitnictví na náměstí. Kdo mohl tušit, že tam místo toho najdu… Ani nevím, jak to pojmenovat, chápeš?

Takže popořádku, pěkně od začátku, za chvíli se k ocelové příšeře – a k tomu, co jsem v ní našel – dostaneme tak jako tak.

Jsem absolvent vysoké školy, obor není podstatný. Promoval jsem před několika měsíci, takže je jasné, že trčím na úřadu práce, ne? Potřebuju platit nájem, přítelkyně sice něco zatáhne, ale na všechno nestačí; musíme jíst, oblíkat se a všechno ostatní, vždyť to znáš. Takže brigádničím, co ti budu povídat, většinou dělám nic moc práce.

Tak to bylo i tehdy – investor koupil stařičkou budovu na Hurbanově ulici, připravoval kompletní rekonstrukci, bylo třeba uklidit svinčík. Koho k tomu zavolají? Přece vysokoškolské absolventy, co dřepí na úřadu práce. Ať si mladí uvědomí, že nestudovali pro nic za nic. Teta úřednice ti nabídne absolventskou praxi – na tři nebo čtyři měsíce, za krásných sto třicet eur měsíčně. Bereš – nebereš, všechno jedno. Jenže když nevezmeš, máš černý puntík, protože prý nespolupracuješ, a při nejbližší příležitosti tě vykopne,

jen se za tebou zapráší. Vyškrtne tě i z evidence, ať nezvyšuješ procenta nezaměstnanosti. Sociální politika v praxi. Takže beru i manuální šichty, nic jiného mi nezbývá, dřu jako barevný a doufám, že na dvoustou žádost o práci už někdo aspoň odpoví.

Jsem z toho na nervy, ale žerty stranou, protože tam to všechno začalo. Samozřejmě, tehdy jsem o tom nevěděl, ale v poloviční ruině na Hurbanově se spustilo odpočítávání. Potichu tikalo, dokud hra neskončila a společně s ní i já…

Do těch sraček jsem namočil i ostatní, už víš, jak to všechno dopadlo, takže mě chápeš. Ale chci ti to povyprávět celé. Mysli si, co chceš, klidně to považuj za ojeb, mám to na háku.

Takže teď ten zatracený den. Ráno jsem vstal normálně, Mia už byla v kuchyni. Jmenuje se Miroslava, ale pro mě je to prostě Mia; ve třeťáku na výšce jsme spolu začali chodit a vydrželo nám to doteď.

Slyšel jsem, jak dělá snídani, cinkaly tam hrníčky, ráda vaří kakao. Já ho moc nemusím, ale neřeším. Když s někým žiješ v miniaturním jednopokojáku, nesmíš řešit blbosti. Ověřená moudrost z intru, platí i o bydlení s Miou. Vstal jsem, zapnul noťas a zkontroloval blog. Blogování mě dost baví, ale to už ti došlo.

V noci přibylo několik komentů, jenom jsem je přeletěl očima, nechtělo se mi pouštět do diskuse. Nějaký blbec s nickem Kochčera mě trolloval jako obvykle. Nikdy nekrm trolly. Zkontroloval jsem čtenost, nebylo to nejhorší. Můj nejčtenější článek o zkušenostech z cestování slovenskou železniční dopravou měl přes sto tisíc zobrazení, zbývající o něco míň, ale i tak docela slušné.

„Dobré ráno," přišla ke mně Mia, ucítil jsem kakaovou vůni. Položila mi dlaň na šíji, stiskla prsty, promasírovala mi krk. Často se budím rozlámaný, takže masáží nepohrdnu. Mia je v tom dobrá, vždyť taky absolvovala masérský kurz. I ona má vysokou, takže taky musí řešit tyhle sračky, aby si přivydělala. Právě to se mi na ní líbí – když se nedaří, já začnu držkovat, někdy zbytečně vybuchnu.

Ona naproti tomu nenadává, místo toho absolvuje masérský kurz a vydělá nějaké euro navíc. Sice se mi to líbí, ale zároveň nejsem dvakrát nadšený – vždyť se během masírování dotýká různých babek, dědků i chlapů. Nic příjemného, ale pojďme k věci.

„Nezačti se, za tři čtvrtě hoďky tam máš být," připomněla mi a políbila mě do vlasů.

Skvělé, jako bych nevěděl, co mě dneska čeká. Nejradši bych zůstal doma, ale už jsem se přihlásil, a kdybych nepřišel, zaměstnavatel mě nahlásí pracáku. Kromě toho domácnost nemůže financovat jenom Mia, nemám z toho dobrý pocit.

Nikdy mi nic nevyčetla, ale ani nemusela. Stačí, že masíruje babky, dědky a neznámé chlapy. Nechci být pijavice, takže se nasnídám a jdu makat.

Ráno nic moc, začínalo září, venku docela kosa. Město se probouzelo, potkal jsem jenom několik chodců. Moc jsem toho neviděl, kráčel jsem přes arkádové chodby na náměstí, které tu lidé nazývají lauby, a všude se vznášela mlha. Jenom taková podzimní, co před obědem zmizí, možná bude slunečný den. Zatím se to ale nedalo odhadnout. Z oparu vystupovaly renesanční a barokní domečky. Fantasy atmosféra – cítil jsem se jako ve *Hře o trůny*.

U zchátralého kostela jsem zahnul do bočních uliček a přes Dolní Val se napojil na Hurbanovu. Už to nebylo daleko. Necítil jsem žádné pracovní nadšení, spíš naopak – nohy mi těžkly při každém kroku. Kdybych lépe naslouchal svému tělu, jak mi často radila Mia, zabalil bych to a vrátil se domů. Škoda, že jsem nenaslouchal.

Místo otočky jsem bezduše pokračoval dál jako Otík z *Vesničko má středisková* – bývalá synagoga, zdravotnická vysoká škola, která je ještě zchátralejší než kostel na náměstí, zahnout doprava a…

„Dorazili jste do cíle," sdělila by mi GPS navigace, kdybych nějakou měl.

V té části města kdysi stálo hodně budov, vil i paláců ze začátku dvacátého století. Některé byly pěkně zrekonstruované, další už

zbourané – na uvolněných parcelách vznikly moderní bytovky nebo parkoviště. Několik staveb však zůstalo v původním stavu. Právě do takové vily jsem mířil. Stála ve vnitrobloku za zelenou budovou středoškolského internátu a jídelny. Z chodníku ji skoro nebylo vidět, na chvíli jsem zapochyboval, jestli jsem na správném místě.

Přešel jsem úzký průchod mezi internátem a rozestavěným penzionem. Otevřel se mi nečekaný pohled – secesní vilka podobná internátu, i když menší. Taky zřejmě pocházela z první třetiny dvacátého století, ale na rozdíl od zelené budovy u chodníku nebyla zrekonstruovaná. Právě naopak, nejlepší roky měla dávno za sebou. Podivil jsem se, že jsem si jí doteď nikdy nevšiml, i když jsem po Hurbanově přešel snad tisíckrát. Ale žádný div, z přední strany ji zakrýval internát, z opačné – od ulice Andreja Kmeťa – zase dlouhá bytovka. Kdoví, jestli chce investor ruinu zrekonstruovat, nebo zbourat a získat tak lukrativní flek v centru. Popravdě řečeno mě to moc netrápilo, ať si dělá, co chce. Podstatně víc mě žralo, co budu v nejbližších dnech dělat já.

Nic příjemného, kámo. Jestli jsi byl někdy za studií na pořádné brigádě, víš, o čem blábolím. Čekala mě parta stejně nadšených spolupracovníků, jeden nebo dva frajeři zastupující investora a fakt hodně zasrané makačky. Už první den mi dal zabrat, a to jsme dělali přípravné práce. Vila zvenčí nevypadala velká – dvě patra, nevysoká ozdobná věžička, popraskaná omítka plná reliéfů a jiných sraček.

Vevnitř to ale bylo mnohem horší. Jednak to tam smrdělo stářím a hnilobou, a zároveň všude poletoval prach. Podzimní mlha se trhala, přes špinavá okna nakukovalo zubaté slunce, ale byl bych radši, kdyby zůstalo schované. V jeho paprscích jsem totiž viděl poletující mračna prachu, zdálo se mi, že tam nepoletují a nevíří jednotlivá zrnka, ale celé chuchvalce. Zrovna nedávno jsem četl zajímavý blog o parazitech žijících v prachu; text doplňovaly i detailní obrázky mikroskopických živočichů. Vzpomněl jsem si na ně, kdykoli mi prachová zrnka podráždila nos nebo zaskočila v hrdle.

Jenže to byl jenom začátek. Dva chlápci od investora nám přikázali vytahat nábytek z pokojů a vyházet ho před vilu. Tehdy mě poprvé napadlo, jaká instituce tu vlastně kdysi sídlila? Nebyl to soukromý dům – rozčlenění pokojů a jejich vybavení připomínaly něco úplně jiného.

„Byl tu internát," oddechoval kolega, když jsme po dlouhé chodbě vlekli těžkou a skřípající kovovou postel.

„Myslíš?" zapochyboval jsem.

„Internát, jako v baráku u cesty."

Jasně, přízemí i patra protínala ústřední chodba, do které se otevíralo několik dveří. Všechny vedly do nevelkých pokojů vybavených skromným nábytkem a jednou nebo dvěma postelemi. Zkurveně těžkýma, mimochodem.

„Já ti nevím," zakroutil jsem hlavou. „Spíš nemocnice nebo nějaký ústav."

„Tubera, ty bláho," zabručel kolega, tvář se mu zkroutila odporem.

V mysli se mi okamžitě vynořily další skvělé možnosti. Někde jsem četl, že například bakterie cholery dokážou přežít i desítky let.

„Nebo syfilis, ten byl tehdy taky pořádně rozšířený," dodal jsem na vylepšení nálady.

„Ale ten jenom tak nechytíš, nebo jo?"

„No… nevím," zapochyboval jsem, bavilo mě ho strašit. Kromě toho mě napadlo, že by z dnešní šichty mohl být ucházející příspěvek na blog. Vytáhl jsem mobil a vyfotil si zdevastovanou chodbu s vysokým oknem na konci.

Trochu jsem pookřál, ale netrvalo to dlouho. Do vily totiž dorazila další parta. Chlápci přišli v profesionálně působících pracovních kombinézách a nesli si i fajnové nářadí. Opravdoví pracanti, ne vysokoškolští amatéři jako my.

Netrvalo dlouho a předpoklad se potvrdil – v jedné z přízemních místností začali rozvrtávat stěny i podlahu. Zřejmě hledali

vodovodní rozvody, stoupačky nebo něco podobného. Ať už šlo o cokoli, výsledek byl stejný – pekelný rámus. Nejmíň dvě sbíječky, do toho obíjení stěn nějakým dlátem, prostě peklo. Celá budova se otřásala, vnímal jsem, jak mi podlaha pod nohama vibruje. Na tohle mě nikdo nepřipravil, dokonce ani tetka na úřadu práce nejspíš nevěděla, do čeho nás posílá.

Po půlhodince byl už vzduch úplně nedýchatelný, z přízemí se valily mračna prachu i hlasité nadávky. Existují dva druhy stavebních mistrů – apatičtí a dramatičtí. První si budou v klidu a bez zájmu kutat svoji prácičku bez ohledu na jakékoli detaily nebo celý obrázek, například že na ně padá dům. Pro druhé je totální drama i výměna žárovky. Tihle patřili ke druhé skupině, protože nadávali čím dál hlasitěji, hnusněji a častěji.

I přes útrapy jsme pokračovali v práci a vyklidili téměř všechny pokoje v prvním patře. Nebylo jich moc, jenom čtyři nebo pět, ale zkus odnést po schodech dolů několik kovových postelí. A samozřejmě skříňky, stolky, poličky…

V deset už jsem mlel z posledního. Nebyl jsem sám, i moji kolegové čím dál častěji zůstávali na vzduchu, pokašlávali, chrchlali, nebo si naopak zanášeli těžko zkoušené plíce dávkami nikotinu ze zdravotní cigaretky. Jakožto nekuřák jsem si tu jednu nadbytečnou cestu po schodech dolů a nahoru s radostí odpustil. Takže jsem zůstával na patře, vyklonil se a lapal po čerstvém vzduchu.

Právě jsme zvládli předposlední pokoj, kolegové, a dokonce i profi stavbaři se vytratili na dvůr, vila ztichla. Nechal jsem otevřené okno, přešel po chodbě a zkontroloval vyklizené pokoje. Nic nám neuteklo, první patro bylo prázdné, zůstával jediný kumbál.

Když jsem do něj vešel, překvapením jsem zvedl obočí. Žádné kovové postele ani laciný nábytek. Stály tam skříně i masivní stůl z mahagonového dřeva. Všechno pěkně vyřezávané, na úrovni. U elegantního konferenčního stolku bylo měkoučké čalouněné křeslo, které však pokrývala tak tlustá vrstva prachu, že jsem radši o krok ustoupil.

Nějaká kancelář – jestli tu byl někdy ústav, v téhle místnosti sídlil ředitel nebo primář. Na stěnách jsem rozpoznal několik světlejších obdélníků, kdysi tam musely viset obrazy. I tapety byly luxusní, sice zanesené prachem, ale ozdobné vzory přesto hýřily vkusnými barvami.

Vysoké police u stěn zely prázdnotou, kdysi však sloužily jako kartotéka, zůstaly na nich cedulky s písmeny abecedy. Sklouzl jsem po nich pohledem a zastavil se až pod oknem.

V koutě sedělo monstrum. Hranatý černý trezor, poutník ze starých časů, určitě pamatoval Rakousko-Uhersko. Nad dvířky byl umístěný ozdobný reliéf štítu, koruny a dvou bájných zvířat provázených strohým nápisem *Anton Maly Wien*. I přes desetiletí, která se kolem trezoru převalila, a prach, co se na něj nalepil, se matně leskl.

Jako kdyby vyčkával. Jako kdyby číhal a vyčkával.

Úplně mě zhypnotizoval, musel bys vidět ten hranatý tvar, ale zároveň jemné linie, abys to pochopil. Dokonalý design, okouzlil mě, uhranul napříč staletími.

Přistoupil jsem blíž – klíčovou dírku zakrýval ozdobný kryt z ušlechtilého kovu. O kousek níž trčela z ocelových dvířek otočná rukojeť.

Sáhl jsem si na ni – studená.

Sevřel jsem prsty, zkusil otočit, ale ani se nepohnula. Nejdřív bylo třeba zasunout klíč do zámku a odemknout, jinak ani ťuk.

Bez správného klíče jsi neměl šanci dostat se dovnitř – trezor to sděloval svým tvarem, vyzařovala z něj tvrdost a nedobytnost. Už jenom tím, jak vypadal, odrazoval od pokusů proniknout do něj násilím.

Kdo ví, co je vevnitř, napadlo mě.

Kancelář někdo uklidil už dávno, posbíral všechny papíry, dokumenty, vybavení, talíře i příbory. Nechal tady jenom nábytek, nic víc. Jenže pokud se mu trezor nepodařilo otevřít, pokud odolal všem pokusům o vydání svých tajemství, možná v něm zůstalo něco z období, kdy tu ještě…

„O čem dumáš?“ vyhrknul absolventský kolega.

Neslyšel jsem ho přijít a skoro mě trefil šlak, ale rychle jsem se ovládl.

„Přemýšlím, co s tímhle,“ ukázal jsem na trezor.

„Do háje, pořádný macek!“

„Tlustá ocel, zasazený do podlahy, možná zalitý v betonu…“

„Tohle ven nepotáhnu!“

„Doufám, že ani já,“ přikývl jsem a vytáhl mobil, abych si elegantní černou obludu vyfotil. Když blogueš, musíš přemýšlet dopředu, co by tvoje followery mohlo zajímat.

Idylka bohužel netrvala dlouho; už po chvíli se z přízemí ozvaly sbíječky, stěny se začaly otřásat, peklo se vrátilo.

Vlastně opravdu zlé to začalo být, až když jsme dolů po schodech táhli masivní police a stůl. Rámus, prach, těžká břemena – přesně tak jsem si představoval svoje pracovní zařazení, když jsem na fakultě řešil těžké úlohy, které nám zadávali profesoři a docenti.

Naštěstí mě podobné utrpení čeká už jenom zítra, potom začíná víkend. Dva dny proležím na gauči, jenom telka a notebook, nic víc.

Ještě Mia, pochopitelně.

Kdykoli jsme před vilou odhodili kus nábytku a vrátili se zpátky do kanceláře, zahleděl jsem se na černý trezor.

Co v něm asi tak je, co skrývá?

Nepochyboval jsem, že není prázdný. Šklebil se na mě hranatými dvířky, pákou připomínající nos i jediným třpytícím se okem. Dráždil mě, jako kdyby na mě mrkal.

Co skrýváš, co je za dvířky? přemýšlel jsem.

Mohlo tam být cokoli. Jisté ale bylo, že to tam leželo pěkně dlouho, přinejmenším několik desítek let.

Když si hoši odběhli na cigaretku, vrátil jsem se k trezoru a prohlížel si ho detailněji. Všiml jsem si škrábanců na dvířkách i okolo míst, kde se nacházely skryté panty.

Určitě nejsem první, koho obsah ocelové skříně trápí.

Co v tobě je?

Několik zoufalců si přineslo páčidla nebo jiné nástroje. Zbytečně, trezor odolal všem nájezdům, byla to kvalitní práce mistra Antona Malého z Vídně. Tak jsem si totiž vysvětlil nápis nad vzduchotěsně zamknutými dvířky.

Někdo tady usilovně pracoval, hledal štěrbiny, kam by mohl zasunout páčidlo. Dokonce se zdálo, že se snažil osekat okraj dvířek nějakým dlátem. Když se mu to nedařilo, zkusil rozmlátit betonový sokl, do kterého byl trezor zapuštěný. Ani to nepomohlo, dobrodruzi odešli s prázdnou.

Co v tobě je?

Furt mi to běželo hlavou.

Mohlo tam být kdeco, ale řekněme si pravdu – co je nejlogičtější?

Co se odkládá do trezorů?

Správně, cennosti!

Něco, u čeho si potřebuješ být jistý, že to nepadne do nepovolaných rukou. Něco vzácného.

Přesně tak jsem uvažoval, dávalo mi to smysl, byl jsem z toho čím dál nervóznější.

Staré peníze, šperky, cennosti?

Ničemu z toho bych se nebránil.

Fantazíroval jsem víc a víc, práce stěhováka je na to jako stvořená. Čím větší a víc ubíjející námaha, tím živější a barevnější fantazírování.

Už jsem se viděl, jak objevím sbírku zlatých prstenů. Přinesu je domů, Mia je nadšená, třeští oči, rozradostněně si tiskne dlaň k ústům. Anebo ještě lépe, střelím je v zastavárně na náměstí, vezmu peníze a koupím drahé polovičce opravdový dárek – moderní šperk nebo luxusní parfém Calvin Klein, o kterém mi už dlouho nenápadně vypráví.

Paráda, stěhovací kalvárie bude mít ve výsledku šťastný konec. Chybí k tomu jediné…

Otevřít trezor.

Zasnění rázem vyprchalo, ocelovou příšeru neotevřu, nemám žádnou šanci. Odolala páčení i úderům dláta, moje zbožná přání ji určitě neodemknou.

Bylo to zvláštní, ale probuzení z fantazírování mě praštilo víc než direkt pěstí do brady. Už od rána jsem se cítil na hovno, realita mě ubíjela, ale jakž takž jsem odolával. Nakonec mě dostalo obyčejné zasnění. Jenže tak to bývá, můžeš být houževnatý, vzdorovat nepříjemné realitě, jak jenom chceš. Nakonec tě sejme vlastní hlava. Uvědomil jsem si totiž, jak dlouho už jsem Mii neudělal pořádnou radost. Mezi námi, vůbec jsem si nevzpomněl, kdy k něčemu takovému došlo.

Můj první den v nové práci skončil neslavně. Povytahovali jsme ještě nábytek z druhého patra a zamířili domů. Nijak zvlášť jsme se neloučili, práce nás nesemkla, měli jsme ostatní na háku. Vždyť kdyby to šlo, nebyl by tu z party ani jeden.

Ani doma to nebylo bůhvíjaké. Mia sice nic neřekla, ale stačil mi její pohled. Už ji dobře znám, zachytím, kdy se v jejím pohledu mihne zděšení. Jindy by se možná tomu, jak vypadám, zasmála. Jindy možná…

Betonový prach, který na mě celý den sedal, se mi přilepil na šaty, vlasy i obličej. Vypadal jsem jako chlápek z české komedie *Kulový blesk*, který musel celý den vláčet uhlí z jednoho sklepa do druhého.

Přesně tak jsem se i cítil.

Nic jsem neřekl, tiše jsem přešel do koupelny, shodil ze sebe ztvrdlé, zaprášené montérky a osprchoval se. Důkladně jsem si umyl hlavu, potřeboval jsem z ní dostat všechen prach, co se mi usadil ve vlasech. Nakonec se mi lepkavá zrníčka a hrudky podařilo smýt, ale v hlavě mi cosi uvízlo.

Otevřít trezor…

Ani po sprše mi nebylo zrovna do řeči. Mia to naštěstí neřešila, dala mi pokoj. Zapnul jsem notebook, stáhl do něj fotky z mobilu